

gaa Amagerbanen ligesom det er gaaet den. Naar den nu først faar Loven for sig, antager jeg, at Banen maa kunne blive fuldt færdig indenfor et kort Tidsrum. Det er sikkert nok, at uagtet det kun er en kort Bane, og den er knyttet til en ubetydelig Landsdel, vil den dog faa stor Betydning for denne. Der er en saa stor og forretningsdygtig Befolkning paa Amager, at den med god Grund kan vente at høste stor Nytte af Banen. Jeg skal derfor paa det bedste anbefale, at dette Lovforslag maa gaa igennem saa hurtigt som muligt.

Madsen-Mygdal: Dette Lovforslag er vedtaget i det andet Ting uden Modstand fra nogen Side, ja, næsten uden Omtale. Det er saaledes gaaet fredelig gennem det andet Ting. Den sidste ærede Taler har jo anbefalet Forslaget, og jeg haaber, at man fra alle Sider vil se paa det med de samme Øjne og vedtage det allerede i denne Samling. Man har for 5 Aar siden vedtaget et lignende Forslag, der ikke blev bragt til Udførelse. Det foreliggende Forslag omfatter en betydelig kortere Strækning end det da foreliggende, og Pengene ere disponible. Jeg kan ikke skønne, at der er noget som helst til Hinder for Lovforslagets Gennemførelse.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Kirke- og Skolevæsen i Grønland.

(Lovforslaget findes i Tillæg C., Sp. 1583.).

Lovforslaget sattes under Forhandling.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Enevold Sørensen): Forslaget til Lov om Kirke- og Skolevæsenet i Grønland har af mig været fremsat i det andet Ting, hvor det er vedtaget med faa og ikke væsentlige Ændringer. Det tilsigter at lægge de grønlandske Kirke- og Skoleforhold direkte ind under Lovgivningsmagten, at lovfæste Rammerne for

Statens Virksomhed til Fremme af Kirke- og Skolevæsenet i Grønland. Det er det høje Ting bekendt, at der hidtil ikke er lovgivet om dette Forhold, idet den hele Ordning hviler paa en kongelig Resolution af 27. December 1844, senere efter blev den suppleret ved administrative Bestemmelser og ved Bevillinger paa Finansloven. Mange af Lovforslagets Bestemmelser ere saaledes ingenlunde ny, men kun de gældende Regler, der her ere inddragne under en almindelig Lov. Saaledes er det første Afsnit om Bestyrelsen og Tilsynet det gældende med Hensyn til Ministeriets, Biskoppens og Lektors Stilling. Ny er for saa vidt Bestemmelsen om een, eventuelt to Provster, dog ikke saaledes, at dette foreslaas gennemført ved nærværende Forslag; Bestemmelsen om Oprettelse af et Provsti for Grønland og Ansættelse af en Provst er vedtaget ved Finansloven for 1904—05 og har saaledes allerede været Genstand for Rigsdagens Bestemmelse. Andet Afsnit, omhandlende Præsternes og Lærernes Tal, er ogsaa væsentlig i Overensstemmelse med det nugældende. Henholdsvis i 1894 og i 1900 er der oprettet ny Missionariater, hvorved Tallet paa disse er blevet 10. Dette Tal findes ogsaa her, men der er tilføjet Ordet „mindst“, saaledes at man har Adgang til, om det senere skulde være nødvendigt eller ønskeligt, at oprette et eller flere ny Missionariater, uden at der behøves nogen særlig Lov herom. — Det største af Forslagets Afsnit, Lønningsbestemmelserne, er i alt væsentligt en Samling af de hidtil gældende Regler, dog med enkelte Ændringer. De udsendte Præsters Løn er uforandret, dog er der tilføjet et nyt Lønningstrin, saaledes at Lønningen kan stige til 4,500 Kr. for derved at bidrage til, at de udsendte Præster blive saa længe som muligt i deres Gerning i Grønland, hvad der ganske sikkert er af stor Betydning for dette. En væsentlig Forbedring for de udsendte Præster, der have afsluttet deres Tjeneste i Grønland, er tilvejebragt ved ny Bestemmelser om Ventepenge og Pension. Ventepengene ere nu og have i de sidste 30 Aar været 1,300 Kr. ganske uanset, hvor længe de paagældende have opholdt sig i Grønland, hvilken Bestemmelse baade er uhensigtsmæssig og i Virkeligheden ogsaa uretfærdig. Forslaget fastsætter Ventepenge for dem ganske i Overensstemmelse med Reglerne for Ventepenge i Pensionslovene af 1851 og 1858, altsaa stigende efter Tjenestetiden. Endvidere foreslaas, at de kunne oppebære